

दैनिक

लुम्बिनी

निजी क्षेत्रबाट निरन्तर प्रकाशित पहिलो राष्ट्रिय दैनिक

वर्ष ३६ | अंक २३७ | बुटवल | २०८१ भदौ ०७, गते शुक्रबार

नेपाल संवत्

११४४

Friday Aug.23, 2024

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ६ मात्र

Lumbini

हामी बोलेर मात्र
होइन पुन्याएर छाड्छौं

तपाईंको अत्यन्तै जरूरी चिठी एवं पार्सलहरू
नेपाल लगायत भारत र विश्वका प्रमुख शहरहरूमा
पठाउनु परेमा हामीलाई सम्भन्नुहोस्।

सुपर काइनेटिक
कुरियर्स सर्विस

ट्राफिक चोक हिमालयन

बैँकको साइड (सुर्घ लाईफ इन्सोरेन्स भएको भवन)
फोन:- ०७९४२०५७९

नक्कली छोरी बनेर करोडौंको घरजग्गा हत्याउने प्रयास

सीडीओ भन्छन् : सर्जमिन शंकास्पद छ

लुम्बिनी संवाददाता

बुटवल

दुईजना भारतीय नागरिका छोरीले भैरहवामा नक्कली छोरी बनेर करोडौंको घरजग्गा हत्याउने प्रयास गरेको पाइएको छ। रूपन्देहीको सिद्धार्थनगर नगरपालिका-६ का सुखु मल्लाहको नाम राखी श्रीमानबाट सनाखत बनाएर नागरिकता लिएपछि सम्पत्ती ह त्याउन खोजेको पाइएको हो। निसन्तान सुखुको मृत्युपछि अदालतको फैसलाबाट उनको सम्पत्ती दाइ फौदार मल्लाहका छोराहरू लालजित र सन्त मल्लाहको नाममा गएको थियो। तर जनप्रतिनिधि र प्रशासनको मिलेमतोमा फरक ठाउँमा सर्जमिन गराइ भारतीय नागरिक बदल मल्लाहका छोरीहरू मालती मल्लाहीन र रिखीदेवी मल्लाह अग्रवालले सम्पत्ती हत्याउन खोजेका हुन्।

सिद्धार्थनगर-६ का लालजित र सन्त मल्लाहका बुवाहरू दुई भाइ हुन्। लालजित र सन्तका बुवा फौदार हुन भने काका सुखु मल्लाह। फौदारका दुई छोरा र ५ छोरी छन्। तर काका सुखु र काकी कवुतरीका कोखबाट सन्तान भएनन्। उनीहरूका बुवा फौदारको २०७७ जेठ ८ र आमा भिनाको भने १० वर्ष अघि नै मृत्यु भइसकेको छ। काका सुखुको २०७८ असार १७ र काकी कपुतरी मल्लाहको २०७७ माघ १० मृत्यु भयो।

सन्तान नभएकाले सुखु र कपुतरीको सहारा लालजित र सन्त बनेका थिए। दु:खबिरामी हुँदा, औषधि उपचारदेखि मृत्युपछिका सम्पूर्ण संस्कार हामी दुई भाइले गरेका हौं, बिहीबार भैरहवामा पत्रकार सम्मेलन गर्दै सन्तले भने-बुवाआमा र काका-काकी बाचुञ्जेल कसैको दाबी थिएन। तर मृत्युपछि एकाएक मालती र रिखीदेवी छोरी बनेर सम्पत्ती खान लागे। बुवाआमा र काका-काकीको मृत्युपछि लालजित र सन्तले निसन्तान भएको भन्दै काकाको नाममा रहेको जायजेथा आफूहरूका नाममा लिनका लागि रूपन्देही जिल्ला अदालतमा मुद्दा दर्ता गरे। तत्कालीन न्यायाधीश लीलाराज अधिकारीको इजलासले २०७८ कार्तिक १५ गते फौदार र सुखुको नाममा रहेको जमिन लालजित र सन्तको नाममा जाने फैसला गर्यो। अंशबण्डा गरेर उनीहरूले सबै जायजेथा दुई भाइका नाममा गए।

‘त्यसपछि एकाएक २०७८ फागुन १० गते हाम्रो घरमा अंश मुद्दा परेको भन्दै जिल्ला अदालत, रूपन्देहीले म्याद पठायो। म्याद बुभेर हामी अदालत गयौं। यसपछि बल्ल थाहा भयो, काका सुखुको नक्कली छोरी बनेर अंशका लागि सिद्धार्थनगर-८ की रिखीदेवी मल्लाह अग्रवाल र मायादेवी गाउँपालिका-३ की मालती मल्लाहले मुद्दा हालेको, सन्तले

भने-‘जबकी काका सुखुको सन्तान नै जन्मिएका थिएनन्। एकाएक अर्कै दुई महिलाले अदालतमा अंश मुद्दा दायर गरेपछि हामी अन्यायमा पर्यौं र अदालत र प्रशासन धाउन थाल्यौं।’

अंश मुद्दा हाल्ने रिखीदेवी र मालतीले सुखुको दुई श्रीमती रहेको दाबी गरेका थिए। रिखीदेवीले सुखुको पहिलो श्रीमती कवुतरी र मालतीले दोस्रो श्रीमती फूलभरी मल्लाहको छोरी भएको दाबी गरेका थिए। जबकी मालती मल्लाहीन भारतको बस्ती जिल्लाको मेहदावलका भारतीय नागरिक बदल मल्लाहको जेठी श्रीमतीबाट जन्मिएकी र रिखीदेवी बदलकी कान्छी श्रीमती मैनादेवी मल्लाहीनको कोखबाट जन्मिएकी छोरी भएको लालजित र सन्तको दाबी छ। ‘त्यसअघि मालती र रिखीदेवीले हामी सुखुको छोरीहरू हो भनेर दाबी गर्दै सिद्धार्थनगर नगरपालिका-६ मा हाम्रो काका सुखुको मृत्युदर्ता माग गरेका थिए। तर, वडा कार्यालयले दिएर, उनले भने-‘त्यसपछि उनीहरूले उच्च अदालत बुटवलमा सिद्धार्थनगर नगरपालिका र वडा नं. ६ को कार्यालयबिस्व मुद्दा दायर गरेका थिए। उनीहरूले अदालतमा सुखु मल्लाहको छोरी भएको प्रमाण पेश गर्न सकेनन्।’

त्यसबेला अदालतमा मालती र रिखीदेवीले एकअर्कालाई आफू मात्रै सुखुको छोरी भएको दाबी गर्दै मुद्दा लडे। तर, अदालतले मालतीको जन्म र बुवा दाबी गरिएका सुखुको जन्ममिति जम्मा ६ वर्ष फरक देखिएको तथा रिखीदेवीको दाबी र प्रमाण भुटा भएको भन्दै न्यायाधीश अच्युतप्रसाद भण्डारीको इजलासले २०७८ माघ ५ गते रिट निवेदन नै खारेज गरिदिएको थियो। उच्चले नगर र वडाबिस्व हालेको रिट खारेज गरेपछि रिखीदेवी र मालती सुखुको छोरी भएको प्रमाणित हुन सकेन। त्यसपछि रिखीदेवीले मैले दुबै आमाको पालनपोषण, शेषपछि काजक्रिया गरेको र उनीहरूको अंश हक खाने म एक मात्र हकवाल भएको भन्दै लालजित र सन्तको नाममा गएको जमिन आफ्नो नाममा ल्याउन माग दाबी गर्दै रूपन्देही जिल्ला अदालतमा २०७८ पुसमा मुद्दा हालिन्। सुखु मल्लाहको हुँदै नभएको दोस्रो श्रीमती फूलभरीको छोरी भएको दाबी गरेको मालतीले पनि २०७८ फागुनमा बुवा सुखुको दुई श्रीमतीका आफू र रिखीदेवी छोरी रहेको भन्दै अंश नाममा गरिदिन माग दाबीसहित जिल्ला अदालतमा मुद्दा हालिन्।

» बाँकी ३ पेजमा

लुम्बिनी सरकारद्वारा विभिन्न निर्णय

बुटवल। लुम्बिनीका मुख्यमन्त्री चेतनारायण आचार्यको प्रेस संयोजकमा दाइका पत्रकार दशरथ धिमिरे नियुक्त भएका छन्। उनलाई मुख्यमन्त्री आचार्यले बिहीबार प्रेस संयोजकमा नियुक्त गरेका हुन्। यस्तै महान्यायाधिवक्तामा बुटवलका अधिवक्ता यमलाल खनाल नियुक्त भएका छन्। मुख्यमन्त्री आचार्यको सिफारिसमा प्रदेश प्रमुख कृष्णबहादुर घर्तीले खनाललाई नियुक्त गरेका हुन्। यसैबिच प्रदेश सरकारले पूर्वपदाधिकारीलाई दिँदै आएको सुविधा कटौती गर्ने निर्णय गरेको छ।

बिहीबार बसेको लुम्बिनी मन्त्रिपरिषद्को बैठकले पूर्वमुख्यमन्त्री र पूर्वसभामुखलाई दिँदै आएको सुविधा खारेज गर्ने निर्णय गरेको सरकारका प्रवक्ता कृषि तथा भूमि व्यवस्था मन्त्री दिनेश पन्थीले जानकारी दिए।

३१ भदौ २०७९ को प्रदेश मन्त्रिपरिषद् बैठकले पूर्वपदाधिकारीलाई सेवा सुविधा दिने निर्णय गरेको थियो। यो निर्णयका आधारमा पूर्वमुख्यमन्त्री तथा पूर्वसभामुखले सेवा सुविधा लिँदै आएका छन्।

मितव्यथिता अपनाउन पूर्वपदाधिकारीलाई दिएको सेवा सुविधा फिर्ता गर्ने निर्णय गरिएको प्रवक्ता पन्थीले बताए। पूर्व पदाधिकारीले गाडी, इन्धन, मर्मत खर्च, चालक, पीएसओको सुविधा लिँदै आएका थिए।

यस्तै प्रदेश सरकारले मन्त्रीहरूलाई आचारसंहिता लागु गर्ने निर्णय गरेको छ। बैठकले कर्मचारीको संगठन तथा व्यवस्थापन सर्वेक्षण पनि पारित गरेको छ। १२ जिल्लामा फरेलु तथा साना उद्योग कार्यालयलाई पर्यटन कार्यालयको समेत जिम्मेवारी दिने निर्णय पनि मन्त्रिपरिषद् बैठकले गरेको छ।

टिकटकको प्रतिबन्ध हट्यो

बुटवल। सरकारले सामाजिक सञ्जाल टिकटकमा लगाएको प्रतिबन्ध हटाएको छ।

बिहीबार बसेको मन्त्रिपरिषद् बैठकले टिकटकमा लगाएको प्रतिबन्ध फुकुवा गर्ने निर्णय गरेको सरकारका प्रवक्ता पृथ्वीसुब्बा गुरुङले जानकारी दिए। यसअघि पुष्पकमल दाहाल प्रचण्ड नेतृत्वको सरकारले २७ कात्तिक २०८० मा टिकटकमा प्रतिबन्ध लगाउने निर्णय गरेको थियो।

तिलोत्तमा लुम्बिनीमा उत्कृष्ट

बुटवल। स्थानीय तहको संस्थागत क्षमता स्वमूल्यांकनमा रूपन्देहीको तिलोत्तमा नगरपालिका लुम्बिनी प्रदेशका १०९ स्थानीय तहमध्ये उत्कृष्ट भएको छ।

संघीय मामिला तथा प्रशासन मन्त्रालयले स्थानीय तहको कार्य प्रकृया र उपलब्धिको लेखाजोखा गरी शासकीय सुधार गर्न ल्याएको संस्थागत क्षमता स्वमूल्यांकनमा तिलोत्तमाले ९२ अंक प्राप्त गरी प्रदेशमा पहिलो र नेपालभरका ७५३ स्थानीय तहमध्ये दोस्रो भएको हो। आर्थिक वर्ष २०७९/०८० को मूल्यांकनमा धादिङ्गको निकटपठ नगरपालिका पहिलो र चितवनको रत्ननगर नगरपालिका तेस्रो भएका छन्। उत्कृष्टमा छोटो भएका पालिकाका प्रमुख रामकृष्ण खौलगायतलाई संघीय मामिला तथा प्रशासन मन्त्री राजकुमार गुप्ता र सचिव भरतमणि सुवेदीले प्रशंसापत्र प्रदान गरेका छन्।

जनप्रतिनिधि, कर्मचारी र सेवाग्राहीको सहकार्यले यसअघि सेवा प्रवाह र सामाजिक विकास विधाअन्तर्गत समावेशिता र सामाजिक क्रियाकलापमा देशभरमै उत्कृष्ट बनेकोमा यसपटक संस्थागत क्षमता स्वमूल्यांकनमा प्रदेशबाट उत्कृष्ट र नेपाल दोस्रो भएको नगरप्रमुख खौलले बताए।

प्रहरीमा सेवा अवधिबारे अदालती आदेशको अन्तर्य

बुटवल। सर्वोच्च अदालतले ३० वर्षे सेवा अवधिका कारण प्रहरी अधिकारीलाई अवकाश नदिन अन्तरिम आदेश दिएको छ। अदालतको यो आदेशपछि प्रहरी र राज्यसंयन्त्रमा तरंग आएको छ।

नेपाल प्रहरी र सशस्त्र प्रहरीमा विद्यमान ३० वर्षे सेवा अवधिका कारण अवकाश हुने व्यवस्था हटाउन आदेश दिएको १० वर्षसम्म पनि कार्यान्वयन नभएपछि सर्वोच्चले अन्तरिम आदेश दिँदै कार्यान्वयनमा लमिदिएको हो।

सर्वोच्चका ५ जना न्यायाधीशको बृहत्पूर्ण इजलासले २०७९ मंसिर २० गते प्रहरी नियमावली, २०७१ का अनुसार, नोकरी अवधिको गणनाका विषयमा प्रत्यार्थीजित विधायन अर्थात् नियमावलीमा व्यवस्था गर्न नमिल्ने ठहर गर्दै कानुन प्रहरी ऐनमा आवश्यक व्यवस्था मिलाउन सरकारको नाममा निर्देशन दिएको थियो।

८ महिनाअघि अर्को आदेश पनि सर्वोच्चबाटै भइसकेको छ। तर सर्वोच्चले निर्देशन दिएको १० वर्षसम्म पनि सरकारले नयाँ प्रहरी ऐन नबनाई पुरानै व्यवस्था कार्यान्वयन गरिरहेपछि सर्वोच्चले बिहीबार हटाइदिएको हो। सर्वोच्चको यो निर्णयले आगामी एक साताभित्र अवकाश हुन लागेका नेपाल प्रहरीका निरीक्षकदेखि प्रहरी नायब महानिरीक्षकसम्म ८९ जना अवकाश हुन रोकिएका छन्।

सर्वोच्चले यी र यस्तै अवस्थामा प्रहरीको अवकाशका लागि दिइएको पत्र कार्यान्वयन गर्न आदेश दिएपछि प्रहरी संगठनमा हलचल आएको छ। प्रहरी नियमावली संशोधनको बाटो नअपनाइ प्रहरी ऐनमा नै जो चाहिने आवश्यक व्यवस्था गर्ने गरी मिलाउनु भनी विपक्षी नेपाल सरकारको नाममा निर्देशनात्मक आदेश २०७० चैत २० मा सर्वोच्चबाट भएको थियो।

प्रहरीमा पनि ३० वर्षे हटाउने सम्बन्धमा गठन भएका आयोगहरूले उक्त ३० वर्षे अवधि हटाउने सुझाव दिएका छन्। सेवा अवधिको ५० / ५१ वर्षमै ७५ प्रतिशत पेसन्स लिई सेवा निवृत्त हुनु निवेदक र राज्य दुवैको हितमा नदेखिएको सर्वोच्चको ठहर छ।

नेपाल जस्तो शक्ति पृथकीकरणको सिद्धान्तलाई संविधानमै अंगिका गर्ने संविधानको सर्वोच्चता भएको देशमा सामान्यतया अदालत, कार्यपालिका र व्यवस्थापिकाको क्षेत्राधिकार भित्र प्रवेश गर्नु उपयुक्त नहुने सर्वोच्चले नै भनेको छ। तर दशकौंसम्म अदालतबाट भएका निर्देशनात्मक आदेशको निरन्तर उल्लंघन भइरहँदा अपवाद स्वस्थ अदालतले कार्यपालिका र व्यवस्थापिकाले गर्नुपर्ने बाध्यात्मक कार्य नगरेको अवस्थामा विशेष आदेश जारी गर्न नसक्ने भन्ने नदेखिएको पनि इजलासको ठहर छ।

प्रहरी किताबखानाले भदौ १६ गतेबाट अवकाश हुने भनि प्रहरी निरीक्षकदेखि डीआइजीसम्म ८९ प्रहरीलाई अवकासको पत्र बुझाइसकेको थियो। एआइजीदेखि इन्स्पेक्टरसम्म ९० जना एकैपटक विदा हुने पक्का न्यायाधीश फुर्यौलको एकल इजलासले प्रहरी नियमावलीको नियम १२७ (घ) बमोजिमको ३० वर्षे अवधिको आधारमा सेवाबाट अवकाश हुने भनि दिइएका पत्राचारहरू हाललाई कार्यान्वयन नगर्नु/नगराउनु र त्यस्तो आधारमा कसैलाई कुनै पत्राचार नगर्नु/नगराउनु भनि सर्वोच्च अदालत नियमावली, २०७४ को नियम ४९ ९२० (क) बमोजिम अन्तरिम आदेश जारी गरिदिएको छ।

निजहरूको पदीय जिम्मेवारीमा परिवर्तन नगर्नु/नगराउनु र प्रहरी किताबखानामा यस सम्बन्धमा आवश्यक व्यवस्था मिलाउन पनि विपक्षीका नाममा आदेश दिएको छ। यसअघि सर्वोच्चको बृहत पूर्ण इजलासका निर्देशनात्मक आदेशहरू किन कार्यान्वयन नभएको हो र यस सम्बन्धमा संविधानको धारा १२ बमोजिम कारबाही किन चलाउनु पर्ने हो भनी विपक्षीहरूलाई १५ दिनभित्रमा छुट्टा छुट्टै जवाफ पनि सर्वोच्चले माग गरेको छ।

यो विषयको निरुपण छिटो गर्नु पर्ने देखिएकाले अर्को पेसी असोज १० गतेलाई तोकिएको छ। तर उक्त पेसअघि नै रिट निवेदकहरूको जागिर भने थपिइसके छन्।

HYDRABADI DUM BIRYANI

Quality Lassi Center

9809529708, 9826426071

Butwal-6, Nepalgunj Road

www.hydrabadimatkadumbiryani.com

सम्पादकीय

डीपीआरमा खेलाँची

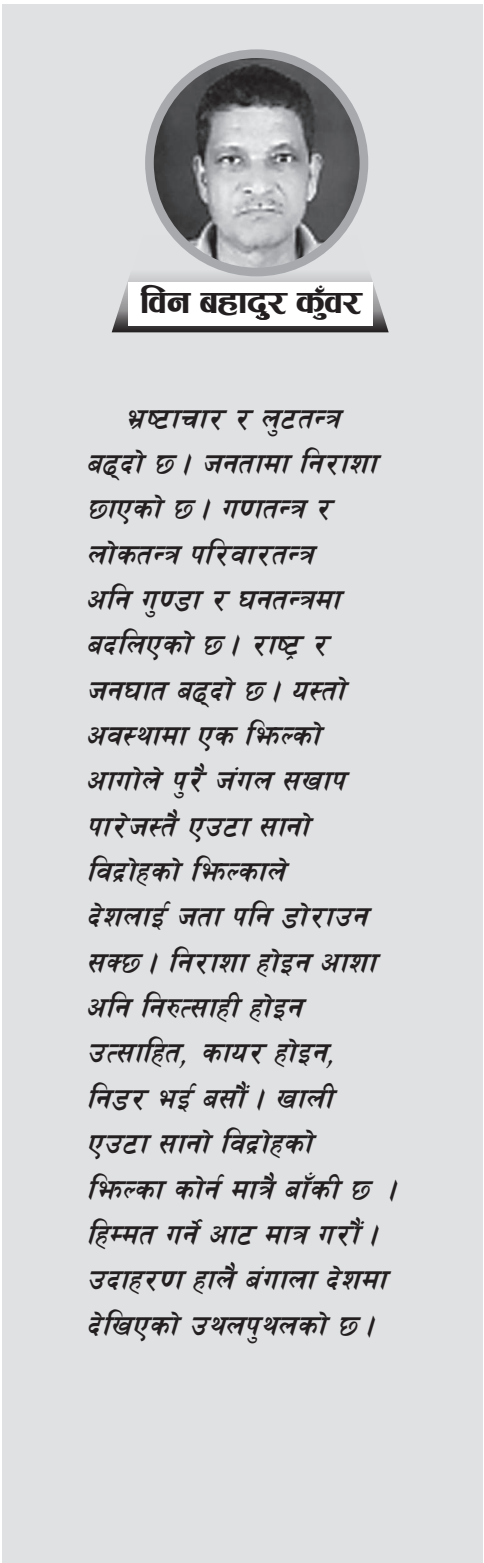
नेपालीमा एउटा उखान प्रचलित छ-‘कामकुरो एकातिर कुम्लो बोकी ठिमीतिर ।’ यसको अर्थ हो, काम गर्नुपर्ने एकातिर छ, तर काम गर्नेले अर्कैतिर गर्दैछ । एकातिर काम अर्कोतिर ध्यान भएपछि कसरी काम हुन्छ ? अहिले कतिपय स्थानीय तहले केही काम गर्ने प्रयास गरिरहेका छन्, त्यसलाई सकारात्मक मान्नुपर्छ तर कतिपय स्थानीय तहको ध्यान अर्कैतिर छ, जबकि त्यो काम गर्न सक्ने न त सार्मथ्य छ, न स्रोत ।

प्यूठानको मल्लरानी गाउँपालिकाले आर्थिक वर्ष २०७९/०८० मा विभिन्न आयोजनाको विस्तृत गुर्योजना प्रतिवेदन तयार गर्न ३४ लाख रुपैयाँ खर्च गरेछ । जसमध्ये मोटरबाटोको डीपीआरका लागि ११ लाख १० हजार ७५ रुपैयाँ, माटेचौरको डीपीआरका लागि ८ लाख ५४ हजार र प्रशासनिक भवन निर्माणको डीपीआर बनाउन ३४ लाख ५१ हजार रुपैयाँ खर्च भएको छ । कुनै आयोजनाको लागत, सम्पन्न गर्न लाम्ने समय, गर्ने कामलगायत आयोजनासम्बन्धी विस्तृत विवरण नै विस्तृत परियोजना प्रतिवेदन (डीपीआर) हो । आयोजना सम्पन्न गर्नका लागि बनाइने डीपीआर अहिले बनाउने लहड चलेको छ, जुन लहडमा स्थानीय तह परेका छन् । स्थानीय तहले ठूलो धनराशी खर्च गरेर आयोजना सम्पन्न गर्न सक्ने हैसियत छैन । सेवा प्रवाहको केन्द्र स्थानीय तह नागरिकसँग प्रत्यक्ष जोडिएको छ, नागरिकका गुनासा र समस्या सुन्ने सरकार नागरिकको घरदैलोमा छ । तर विकास पूर्वाधारका काम गर्ने स्रोतका लागि स्थानीय तह संघीय र प्रदेश सरकारको भर पर्नुपर्ने बाध्यता छ । स्रोतको अभावमा अन्य सरकारसँग भर पर्नुपर्ने सरकारले मनपरी डीपीआर बनाउनु राज्य स्रोतको दोहन हो ।

स्थानीय तहले बनाएको डीपीआर अरु सरकारले स्वीकार गरी बजेट विनियोजन गर्ने भए त ठीकै पनि होला, तर स्थानीय तहको डीपीआरप्रति प्रदेश र संघीय सरकारले प्रश्न उठाइरहेका छन्, उनीहरूले बजेट लगानी गर्दा आफ्नै ढंगले डीपीआर बनाएर काम गर्दै आएका छन् । स्थानीय तहको स्रोतले भ्याउने डीपीआरप्रति प्रदेश र संघीय सरकारको भरोसा नहुनु स्वाभाविकै पनि हो, किनकि कामको गुणस्तरप्रति जवाफदेही हुनुपर्ने निकायले ढुक्क हुन खोज्छ । स्थानीय तह अर्भै संस्थागत ढंगले बलियो हुन नसकिरहेको बेला र स्रोतको अभाव कायमै रहेको बेला मनपरी डीपीआर बनाउने मेलोमेसोतिर नलामु नै उत्तम हो ।

मल्लरानीले भैँ हरेक वर्ष स्थानीय तहले यसैगरी डीपीआर बनाइरहेका छन् । अरु सरकारले स्वीकार नगर्ने र आफ्नो स्रोतले गर्न नसक्ने कामको डीपीआर बनाएर राज्य स्रोतको दोहन बन्द हुनुपर्छ । प्रदेश र संघीय सरकारको विभिन्न अनुदानमा टिकेका स्थानीय तहलाई स्रोतको दोहन रोक्न संघीय सरकारले पहलकदमी लिनु राम्रो हुनेछ ।

टीआरसी विधेयकले प्रचण्डलाई राहत

१० वर्षे माओवादी जनयुद्धको अन्त्यपछि २०६४ सालदेखि छलफल र चर्चा हुँदै आएको सत्य निरुपण तथा मेलमिलाप अर्थात् टीआरसी अन्तर्गतको विधेयकलाई अहिले व्यवस्थापिकाका दुवै सदन प्रतिनिधि तथा राष्ट्रियसभाबाट पारित भइसकेको छ । निरुपण आयोगको निर्माणपछि अब १० वर्षे माओवादी जनयुद्ध र यसबाट सृजित द्वन्द्व पीडितहरूको पीरमर्का समस्या अनि क्षतिपूर्तिको न्यायोचित छानविन गरी गरिने यो सत्य निरुपण तथा मेलमिलापसम्बन्धी पारित विधेयकबाट केहीलाई राहत मिलेको छ । पहिलो सबभन्दा ठूलो राहत त १० वर्षे माओवादी जनयुद्धका नायक तर अहिलेका खलनायक पुष्पकमल दाहाल प्रचण्डलाई भएको छ । त्यसपछि क्रमशः माओवादीका अरु नेता, कांग्रेसी नेता शेरबहादुर साथै तत्कालीन राजा ज्ञानेन्द्रसहितका केही तत्कालीन शाही सेनाका कमाण्ड अफिसरहरूलाई बढी भएको छ । किनकि यो १० वर्षे द्वन्द्वमा सत्ताधारीको तर्फबाट नेपाली कांग्रेस अनि पछिल्लो कालमा राजा ज्ञानेन्द्र जोडिएका छन् भने समग्रमा माओवादीका तर्फबाट तत्कालीन माओवादी अध्यक्ष प्रचण्ड नै यसमा मुखिएका छन् र यसको जिम्मेवारी पनि लिइसकेका छन् । तर द्वन्द्व पीडित खासगरी माओवादीको नाममा भए गरेको हत्या, हिंसा, बलात्कार र बेपत्ता लगायत अन्य शारीरिक तथा मानसिक पीडकहरूको लागि भने यो

हाती आयो फुस्सा भने जस्तै हुने बुझिन्छ ।

यो द्वन्द्व पीडितहरूको निरुपण र मेलमिलापका लागि पटकपटक विभिन्न खाले आयोग बने । तर आजसम्म ती आयोगहरूबाट त्यसको समाधान र निरुपणको लागि खासै त्यस्तो काम हुन सकेन । त्यो क्रममा एकले अर्कोलाई अर्थात् सत्तापक्षले माओवादीलाई र माओवादीले सत्ताधारीहरूले यसको जिम्मा लिनुपर्ने आरोप प्रत्यारोप मात्रै लगाउने काम भयो । सत्तापक्ष भन्नाले त्यो अवधिमा सरकारमा रही काम गर्दै आएका संसदीय दल त्यसमा खासगरी नेपाली कांग्रेस अनि एमाले र पछि राजा ज्ञानेन्द्र यसमा जोडिएका छन् । विद्रोही पक्षबाट तत्कालीन माओवादी खासगरी हालको माओवादी केन्द्र जिम्मेवारी छ । त्यो दश वर्षे युद्धमा १७ हजारभन्दा बढीको हत्या र कैयौँ बेपत्ता पारिएको थियो । यसमा एकले अर्कोलाई दोषारोपण र जिम्मेवारी लगाउँदै आएका छन् ।

यसै क्रममा माओवादी अध्यक्ष प्रचण्डले यी मध्ये ५ हजारको जिम्मेवारी आफूले लिने बताएका थिए । अरूको भने कसैले पनि यसरी जिम्मा लिएको स्थिति छैन । यसमा प्रचण्डको आसय अरु १२ हजारको जिम्मेवारी कांग्रेस-एमाले र राजा ज्ञानेन्द्रले लिनुपर्छ भन्ने हो । तर यसमा कांग्रेस-एमाले र ज्ञानेन्द्रले कुनै मुख नखोली बसेकाले अहिले नै उनीहरूलाई यसरी अपराधी नै हुन भन्न नसकिने भनाइ केहीको छ । केही मानव अधिकारवादी संघ संस्थाहरूले प्रचण्ड स्वयंले ५ हजार व्यक्तिको हत्याको जिम्मेवारी लिइसकेकाले उनलाई तत्काल यसको अभियोग लगाई अदालतमा मुद्दा चलाई हाल्नुपर्छ भन्ने पनि गरिरहेका छन् । यस्तो अवस्थामा केही ढिलै भए पनि यो सदनबाट यस्तो विधेयक पारित हुनु सर्वप्रथम प्रचण्डका लागि ठूलो राहत मिलेको छ । सम्भवतः उक्त दिन प्रचण्डलाई रातमा लामो निद्र लागेको हुनुपर्दछ । नत्र भने पहिलेका रातहरूमा यसले उनलाई सदा भ्र्स्काई निद्र हराम पार्ने गरिरहेको थियो ।

यसका लागि पहिलो श्रेय प्रम केपी ओलीलाई जान्छ । हुनतः कतिपय विदेशी राजदूतहरूले यसमा प्रचण्डलाई धन्यवाद र बधाई दिई पनि रहेका छन् । वास्तवमा यो कामको लागि दिइएको त्यो होइन बधाई त प्रचण्डको अब उनको जीवन रक्षा भएकोले हो । नत्र भने कुनै दिन प्रचण्डलाई यो अपराधमा मुद्दा चलाई जे पनि हुन सक्थ्यो । बेला मौकामा कतिपय विदेशी मानव अधिकारवादी संघसंस्थाहरूले प्रचण्डलाई यसमा अन्तर्राष्ट्रिय फौजदारी अदालत हेगमा पुर्‍याउनु पर्ने भन्ने पनि गरिरहेका छन् । स्वयं कतिपय नेपालका संघसंस्थाहरूले पनि त्यो भन्दै आइरहेका छन् । खुद एमाले अध्यक्ष ओलीले पनि प्रचण्डलाई धम्काउन कहिले काही यो प्रश्न उठाउने गरेका थिए । प्रम ओलीप्रतिको प्रचण्डको अहिलेको आक्रोश एउटा यो पनि हो । तर उल्टो ओलीले प्रचण्डकै पक्षमा यो विधेयक सदनबाट पारित गराईछाडे । यस अर्थमा प्रम ओली प्रचण्डका लागि जीवन दाता भगवान जस्तै बनेका छन् । कहीं ओली यमराज नै हुने हुन कि भनी सोचेका प्रचण्डका लागि के खोज्छम् आँखो भने जस्तै भएको छ । त्यसैले अब प्रचण्डले इमानदारिताका साथ भन्ने पर्ने हुन्छ यसको जीस अनि बधाई मलाई होइन प्रम ओलीलाई दिनुपर्दछ । जीवन दाता क. ओली-जिन्दावाद ।

अहिले प्रचण्ड प्रम ओलीको विरोधमा जाँतिसुकै निम्नस्तरमा देखिदै आए पनि ओलीले प्रचण्डलाई भने गुन लगाउन थालेका छन् । यो टीआरसी विधेयक सदनबाट पारित गराई बैगुनीलाई गुनले मार्ने काम ओलीबाट भएको छ । यति मात्रै होइन अब प्रम ओलीले प्रचण्डलाई राष्ट्रपति नै बनाउनमा प्रयत्नशील छन् । अबको मिसन चौरासी विभिन्न वाम एक ठाम । प्रचण्ड राष्ट्रपति अनि ओली प्रधानमन्त्री बन्ने छन् । प्रचण्ड ओलीका विरुद्ध जाँतिसुकै बहकिदै हिडे पनि ओली अहिले संयम छन् । पहिलेदेखि नै दम्भ, घमण्ड, निम्छारो गाली गलौज अनि उखान टुक्का सबै अहिले कम हुँदै गएको छ । बल्ल एउटा खास राष्ट्रको सभ्य प्रधानमन्त्री भए जस्तो देखिएका छन् । कुरा थोरै काम धेरै गर्न खोजे जस्तो छ । बाहिर बाहिर ओली-प्रचण्ड बाजे जस्तो देखिने तर भित्रभित्रै मिसन चौरासीका लागि प्रचण्ड सडकमा र एमाले सदन र सरकारमा सक्रिय हुने अप्रत्यक्ष आपसी एकता भएजस्तै देखिन थालेको छ । अन्ततः विभिन्न वाम एक ठाम हुने सम्भावना बढेर गएको छ । हुन पनि यस्ता गैर क्रान्तिकारी र संसदवादी वामहरू अनेक खाले गुट-उपगुट अनि बेग्ला बेग्लै चुलाचौका बनाई बस्ने आवश्यकता

नै छैन । प्रचण्ड, माधव-भलनाथ आदि अहिले जाँतिसुकै मच्चकदै हिडे पनि अन्ततः एमालेकै शरणमा जानुको अर्को विकल्प नै छैन । संसदीय वाम गुरुत्व बढी एमालेतिरै छ । अहिले चर्चामा ल्याए जस्तै देशमा संसद्वादी वाम दल एक अनि संसदवादी लोक दल यी दुवैको विकल्पमा क्रान्तिकारी माओवादी कम्युनिष्ट पार्टी एक हुनको अर्को विकल्प नै देखिन्न । हाँस हाँसको बथानतिर भने बकुला बकुलाको बथानतिर जानु स्वाभाविक नै हुन्छ ।

आजको मूल विषय टीआरसी विधेयक कै कुरा हो । यसबाट कांग्रेस-एमाले हौसिएका छन् । जस सबै यिनीहरूलाई बढी छ । माओवादीका लागि त दूध-भात, सुनमाथि सुगन्ध नै भएको छ । तर खास द्वन्द्व पीडितहरूलाई भने यसले भन्नु पीडा थप्ने स्थिति देखिँदछ । पीडकहरू बीचको एकता र राहत तर पीडितहरूलाई अहात पार्ने देखिँदछ । हाले मात्र क्रान्तिकारी माओवादी पार्टीका नेता क. मोहन वैद्य ‘किरण’ ले एक वक्तव्य प्रकाशित गर्दै यसप्रति विभिन्न आशंका व्यक्त गरेका छन् । मूल द्वन्द्व पीडित शक्ति त्यो पार्टी पनि हो । प्रचण्ड-बाबुरामको आत्मसमर्पणलाई अस्वीकार मात्रै होइन त्यसको विरोधमा विद्रोह नै गरी अलग भएको त्यो पार्टीलाई बेवास्ता गरेर पारित गरिएको त्यो प्रस्तावप्रति उनीहरूको गम्भीर आपत्ति छ । हुन पनि हिजो क्याप्टेनमेन्टका माओवादी लडाकुहरूलाई विनासर्त पूर्व शाही सेनामा हुल्ले प्रचण्ड-बाबुरामको आत्मसमर्पणका विरुद्ध छुट्टै माओवादी लडाकुहरूको व्यवस्थापन गरेको उक्त पार्टीले यस प्रकारको कथित सत्य निरुपण र मेलमिलापलाई समर्थन गर्ने कुरा नै आउँदैन । मुख्य कुरा आजको यो मेलमिलाप किन र केका लागि ? भन्ने हो । यो सबैलाई थाहा नै छ कि हिजोका माओवादी आत्मसमर्पणवादी गद्दार प्रचण्ड-बाबुराम गुट र हिजोका शाही दलाल देउवा-ओली अनि ज्ञानेन्द्रबिचकै एकता मेलमिलाप छ, यसमा । यसले पीडित पक्षको ओभिएको आलो घाउमा भन्नु चुन, चुक छर्कने काम गरेको पीडितहरूको आवाज यस्तै छ ।

माओवादी जनयुद्ध कुनै रहर र उटपट्याइको खेल थिएन । यो त त्यो बेलाको देश र जनताको बहुतगत आवश्यकता थियो । त्यही आवश्यकतालाई जनयुद्धले १० वर्षसम्म निरन्तरता दिने महत्त्वपूर्ण काम गर्‍यो । तर पछि यसको मूल नेतृत्वले गद्दारी गर्दा यसको अवसान हुन पुग्यो । वास्तवमा यो जनयुद्धको अन्त्य र अवसान थिएन र छैन पनि । यथार्थमा यसको अन्त्य र अवसान तत्कालीन माओवादी पार्टी नेतृत्वको मूल नेतृत्व प्रचण्ड- बाबुराम र बादलहरूको थियो । पछि अहिले नेकपा विप्लवलगायत अरु केही गुट-उपगुटहरूको अन्त्य र अवसान मात्र हो । नत्र भने अहिले पनि त्यसको लागि अर्थात् १० वर्षे माओवादी जनयुद्धको पुनर्स्थापनाका लागि क्रान्तिकारी माओवादीहरू लगातार सक्रिय भइरहेका छन् । निश्चय नै कुनै दिन यो देशमा २०५२ साल फागुन १ जस्तै पुनः माओवादी जन विद्रोहको उद्घोष भइ छाड्ने छ ।

अन्त्यमा वर्तमान यो प्रतिक्रियावादी राज्य सत्ताले यस्तै अनेक थरी बहानाबाजी गर्दै यस्ता जे जाँत आयोग बनाई समस्या समाधान भएको घोषणा गरे पनि खासमा विद्रोह गर्ने जस्ताको अधिकार हो । विद्रोह रोकिनेवाला छैन । १० वर्षे माओवादी जनयुद्ध पनि यस्तै एउटा विद्रोहको ज्वाला थियो । यसलाई निमिर्द्यान पार्न हिजो गिरिजा-देउवा-माधव-ओली साथै शाही ज्ञानेन्द्रले ठूलो प्रयत्न गरेकै हुन् । हजारौँको हत्या र हिंसा भयो । यिनीहरूको केही लागेन । अन्ततः यी सबैको अन्तर्राष्ट्रिय हार गुहारमा अमेरिकी साम्राज्यवाद र भारतीय विस्तारवादद्वारा आयोजित १२ वुँदे दिल्ली समझदारी पत्र मार्फत प्रचण्ड-बाबुरामलाई आत्मसमर्पण गराई यसको विसर्जन गराउने काम भयो । तर यो विद्रोहको फिर्त्तको अर्भै पनि निभेको छैन र निर्भाजन सक्ने स्थिति पनि छैन । देशमा चारैतिर अत्याय, अत्याचार, भ्रष्टाचार र लुटतन्त्र बढ्दो छ । जनतामा निराशा छाएको छ । गणतन्त्र र लोकतन्त्र परिवारतन्त्र अनि गुण्डा र घनतन्त्रमा बदलिएको छ । राष्ट्र र जनघात बढ्दो छ । यस्तो अवस्थामा एक फिर्त्तको आगोले पुरै जंगल सखाप पारेजस्तै एउटा सानो विद्रोहको फिर्त्तकाले देशलाई जता पनि डोराउन सक्छ । निराशा होइन आशा अनि निरुत्साही होइन उत्साहित, कायर होइन, निडर भई बसौँ । खाली एउटा सानो विद्रोहको फिर्त्तका कोर्न मात्रै बाँकी छ । हिम्मत गर्ने आट मात्र गरौँ । उदाहरण हालै बंगाला देशमा देखिएको उथलपुथलको छ ।

सुनाइको समस्या भएका शिशुले बोल्न सक्दैनन्, कसरी पहिचान गर्ने ?

शिशुले जे सुन्छ, त्यही बोल्छ । यति तपाईंको शिशुले सुन्न सक्दैन भने पछि गएर बोल्न पनि सक्दैन । यो समस्या सामान्य तथा आमालुवा वा अभिभावकलाई शिशु दुई/तीन वर्षको भएपछि मात्र थाहा हुन्छ । साधारण जन्मेका शिशुमा पनि सुनाइ (श्रवण)को समस्या हुनसक्छ ।

तथ्यांकअनुसार उच्च जोखिममा भएका ५ प्रतिशत शिशुलाई नसामा समस्या हुँदा सुनाइमा ह्रास आउँछ । ५० प्रतिशत सुनाइको नसामा समस्या भइ सुनाइ ह्रास भएका शिशुमा कुनै पनि जोखिमका कारकहरू भने देखिएका छैनन् । कानको सुनाइ २५ डिसेबलसम्म नर्मल हुन्छ । योभन्दा बढ्दै गएमा श्रवण क्षमता कम मानिन्छ । शिशु अवस्थामा समस्या सहजै पत्ता लगाउन सकिदैन । त्यसैले शिशुको श्रवण जाँच आवश्यक हुन्छ ।

शिशुको श्रवण जाँच भनेको के हो ?

शिशुको कानभित्र विभिन्न उपकरण, तार राखेर दुखाइ महसुस नगरेरै गरिने जाँचलाई शिशु सुनुवाइ स्वास्थ्य जाँच भनिन्छ । हाडनाताबाट जन्मिएका शिशु, शिशुको आमाबुवामध्ये कसैको बाल्यकालदेखि नै श्रवण समस्या वा वंशगुणगत समस्या भएमा, गर्भमा रहँदा आमालाई कुनै संक्रमण (टबसो पलाय्मा, स्वेला, ठेठला, हर्पिस जुस्टर) जस्ता जटिल रोग लागेमा, ३७ हप्ता नपुगी जन्मेको शिशु (प्रीटम बेबी)मा सुनाइको समस्या देखिने जोखिम धेरै हुन्छ ।

जन्मिदा शिशुको तौल २.५ किलो ग्रामभन्दा कम भएमा, शिशुको टाउको वा अनुहार असामान्य भएमा, शिशु जन्मिने बित्तिकै नरोएमा, जन्मेपछि शिशुलाई कमलपिँत भएमा, यसका कारण रगत चढाउनु परेमा वा फोटो थेरापी दिनु परेमा, शिशुलाई मेनेन्जाइटिस, दादुरा, हाणे जस्ता रोग लागेमा,

जन्मेपछि शिशुलाई सघन उपचार कक्षमा राखी उपचार गर्नु परेमा सुनाइको समस्या हुनसक्छ ।

माथि उल्लेखित समस्याका कारण शिशुको श्रवण क्षमतामा असर पुग्ने जोखिम हुन्छ । त्यसैले आफ्नो शिशुमा यस्ता खाले समस्या देखिएमा सामान्य रुपमा लिनु हुँदैन । नजिकैको स्वास्थ्य संस्था वा डाक्टरको परामर्श लिनुपर्छ । डाक्टरको परामर्श विना थप कुनै औषधि चलाउनु हुँदैन । किनकि त्यसले शिशुमा थप असर पर्ने जोखिम रहन्छ ।

जाँच किन आवश्यक छ ?

सुनाइको समस्या शिशु अवस्थामा नै पत्ता लगाउन सकेमा अन्य शिशु सरह नै बोल्न र सुन्न सक्ने बनाउन सकिन्छ । सानै उमेरमा कानको सुनाइ ठीक भएमा मात्रै बोल्ने क्षमताको पनि विकास राम्ररी हुने, स्मरण शक्ति बढ्ने हुँदा शिशुको सुनाइ स्वास्थ्य जाँच अति आवश्यक हुन्छ ।

नेप्से परिसूचकमा सामान्य वृद्धि, १९ अर्बको कारोबार

काठमाडौँ । धितोपत्र बजारमा शेयर कारोबार मापक नेप्से परिसूचक बिहीबार सामान्य अझले उकालो लागेको छ । नेपाल स्टक एक्सचेञ्जका अनुसार नेप्से परिसूचक छ दशमलव शून्य एक अझले उकालो लागेर दुई हजार नौ सय ७४ दशमलव ४६ मा पुगेको छ ।

कारोबार भएका कूल १३ उपसमूहमध्ये छ उपसमूहको शेयर मूल्यमा गिरावट आउँदा सात उपसमूहको शेयर मूल्य भने बढेको छ । ठूला कम्पनीको कारोबार मापक सेन्सेटिभ परिसूचक तीन दशमलव ७५ अझले उकालो लागेर पाँच सय ३३ दशमलव ८६ मा पुगेको छ ।

कूल चार करोड नौ लाख ५१ हजार सात सय २० किता शेयर रु १९ अर्ब १६ करोड

छ लाख ५२ हजार ८५ मूल्यमा खरिद बिक्री भएका छन् । नेप्सेका अनुसार तारागाउँ रिजेन्सी होटल, नारायणी डेभलपमेन्ट बैंक, ज्योति विकास बैंक, कर्पीरेट डेभलपमेन्ट बैंक, सिन्धु विकास बैंक, सप्तकोशी डेभलपमेन्ट बैंक, श्री स्टार हाइड्रोपावरको शेयर मूल्यमा १० प्रतिशतले वृद्धि भई सकारात्मक सर्किट लागेको छ ।

त्यस्तै, एसबिएल डिवेञ्चर १०, एनबिबिएल डिवेञ्चर तीन दशमलव ९५, बोटलर्स नेपाल बालाजु तीन दशमलव ९२, राष्ट्रिय बिमा कम्पनी तीन दशमलव ७३ र सगरमाथा जलविद्युत् कम्पनीका लगानीकर्ताले तीन दशमलव ७३ प्रतिशतले गुमाएका छन् ।

ट्वाइलेट सफा गराउनुहोस्

तपाईंको सहर बृटवल तथा लुम्बिनी अंचलमा आधुनिक जापानीय मेशिनद्वारा सेफ्टी टंकी ट्वाइलेटको रिङ्ग भरिएमा १० मिनेटमा नै सफा गरिनेछ ।

- ट्वाइलेट, वाथरूम, किचन र ताली जाम भएमा हामीलाई सम्झनुहोस् ।
- लोडसेडिङ भएको बेलामा पनि अत्याधुनिक भ्याकुमद्वारा १० मिनेटमै सेफ्टी टंकीको रिङ्ग खाली गरिने छ ।

सम्पर्क:

सुपथ मूल्यमा काम गर्ने गराउन हामीलाई एक चोटी सेवा गर्ने मौका दिनुहोस्

सीताराम सफा सेनेटर्री

भैरहवा

९८६९७८९२७५, ९८००७६०६२२

